

SĂPTĂMÂNAL RELIGIOS
REDAȚIA și ADMINISTRAȚIA
Cluj, Str. Regina Maria Nr. 10

ABONAMENTUL plătit înainte: pe un an 40.000 Lei, pe 6 luni
20.000 Lei, pe 3 luni 10.000 Lei. Abonamentul de sprijin este dublu.
— Se poate plăti și prin cecul nostru poștal Nr. 40.646 —

Apare săptămânal sub îngrijirea unui comitet
înregistrată la Tribunalul Cluj sub Nr. 85 din 1938
Autorizația de repariție Nr. 3.651 din 1946

CREȘTINI DIN TOATE ȚARILE UNIȚI-VA!

Propovăduirea prin fapte bune

de Ion Agăbicianu

„Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor ca văzând oamenii faptele voastre cele bune să preamărească pe Tatăl cel din ceruri”.

Iată cușintele Mântuitorului despre aceia care voesc să ducă o viață creștină! Iată semnul neladoleinic al celor ce merg pe urmele Domnului Isus: faptele lor cele bune. Ele sunt pacea adevăratului creștin, sunt lumina care îl îmbracă pe adevărații creștini ca într'un vesmânt strălucitor, prin care se deosebesc de toți oamenii.

„Credința fără de fapte moartă este”, zice Apostolul și Mântuitorul a spus: „Nu tot cel ce-mi zice mie Doamne Doamne, ci cel ce face voia Tatălui meu care este în ceruri”, va intra într'impărăția lui Dumnezeu.

Faptele bune, ținerea poruncilor, mergerea pe urmele Domnului, nu ne fac numai creștini adevărați, ucenici ai Domnului, ci ele fac pe ceilalți oameni, și silesc oarecum, să preamărească pe Dumnezeu. Mântuitorul le poruncește ucenicilor săi să facă fapte bune în primul rând pentru „să se preamărească Tatăl cel din ceruri”.

Cum se preamărește Dumnezeu prin faptele bune ale adevăraților creștini? Așa că văzând oamenii viața frumoasă, curată, cinstită a celor ce urmează Evanghelia, pot face deosebire între ei și alții, între sfinți și păcătoși, și sunt siliți să-și spună: „Dacă creștinii trăiesc așa cum trăiesc învingându-și patimile birându-și stăbiciunile, ținând poruncile, trăind în iubire unii cu alții, o semn că a lor e credința cea adevărată că Dumnezeu la care se închină ei și îi slujesc este cel adevărat și nu altul. Dacă creștinii mărturisesc că faptele bune pe care le fac, și totuși viața lor curată nu se datorește numai voinții și muncii lor, ci în primul rând Mântuitorului Hristos, care a lăsat în s. Taine fântâ-

(continuare în pag 3)

CE NE OPRESTE?

Cunoașterea în prămutată este primul pas spre apropierea creștinătății desbinate. Apusul și Răsăritul, Ortodoxii și Catolicii pentru că să se unească trebuie mai întâi să se cunoască și cunoscându-se să se iubească. Imprumutat trebuie să-și cunoască patrimoniul spiritual, tradițiile proprii și obiceiurile deosebite, dar mai ales sufletul. Aceasta va aduce cu sine îndepărtarea multor judecăți greșite, vor spulbera alătea falsități și minciuni răspândite de dușmani și oameni rău intenționați și va face să răsară respectul, simpatia și va genera iubirea, fără de care nu poate exista unirea.

Mare pas s'a făcut și mult mai rămâne de făcut până la limpezirea deplină. Altfel însă stau lucrurile cu cele două Biserici românești. Ele se cunosc și se iubesc încât te miri cum de una se numește biserică greco-ortodoxă sau ortodoxă și alta greco-catolică sau unită cu Roma și de ce nu se numesc și de ce nu sunt amândouă **Biserica ortodox-catolică**, adică unica Biserică a Mântuitorului „dreaptă” și „universală” în credință.

Arhereii din Cluj: Iuliu al catolicilor (românilor uniți cu Roma) și Nicolae al ortodoxilor întăresc cele spuse.

I. P. S. S. Iuliu cu prilejul discuțiilor în senat pentru ratificarea Concordatului cu Sântul Scaun de la Roma avute în 24 Mai 1929 a spus: „Eu mai fac un apel, care țintește la unirea sufletelor prin unirea bisericilor... Eu am făcut de aici propunerea și s'a făcut și din partea I. P. S. S. Frențiu de la Oradea:

pentru că nu ne adunăm într'un congres ca să căutăm căile care să ne unească? Nu sunt două biserici în lume care să fie atât de apropiate! Nu suntem noi în stare să aflăm o cale de apropiere între noi?”

Ne întrebăm și se întreabă toți oamenii care țin la Hristos și la Biserică. De ce nu s'a făcut nimic până în prezent în această direcție?”

Preasfințitul Nicolae în Dumineca Ortodoxiei cu prilejul unei conferințe în 10 Martie 1946 a spus despre biserică soră greco-catolică: „Avem cu toții același Dumnezeu, Unul în fire, dar înțelegem în Fețe. Ne închinăm și unii și alții aceluiași Domn, Isus Hristos, și încă în aceeași formă de cult: numai că unii ne închinăm în spirit, iar alții în Duh, unii cerșim de la Dumnezeu îndurare, iar alții milă, însă peste toate acestea punem în practică ceea ce și într'o Biserică și într'alta rostim la Sfânta Liturghie: *Să ne iubim unii pe alți, ca într'un gând să mărturisim*”.

Cu prilejul încheerii săptămânii de rugăciune pentru unire I. P. S. S. Iuliu a reluat firul: „Să ne integrăm cu toții în marea acțiune de unire a tuturor popoarelor, pentru a face față ceasului care se înfașează în lumea nouă. Suntem atât de aproape unii de alții. Suntem uniți în dogme, în taine, în tradiție, în cult. Suntem uniți în suferință și în ceasurile de bucurie. Nu rămâne decât rugăciunea și vestirea că suntem una”.

Dacă așa stau lucrurile și așa simt, așa grăesc și așa trăiesc arhieriei de la Cluj, care în virtutea oficiului

Ziua de mâine

de Pr. N. Pura

Ce va fi mâine? Pace, înțelegere?

Unii nădăduiesc într'o lume nouă, bună. Alții nu au răbdare, sunt îndoielnici.

Ce va fi? Sunt așa de mulți aceia care cred că noi suntem împinși din spate de un noroc orb, și nu ni se poate întâmpla decât ceea ce ne-a hotărât soarta. Și așa ne întorși iarăși la vremurile păgâne, dinainte de Hristos, când Grecii și Romanii, credeau că lumea e condusă de un Destin orb și surd.

Când astfel de gânduri vin de la cei ce nu mai cred nici în Hristos, nici în Dumnezeu, pentru care absurdul e legea normală a lumii, nu avem de ce ne mira.

Dar când vezi un creștin, tremurând de groază în fața viitorului, trebuie să-ți dea de gândit. Are el credință? Dacă tu, creștine, care ai primit lumina, te plângi că nu vezi viitorul limpede, cum vei putea tu lumina drumul fraților tăi, pe care nu-

(continuare în pagina 2)

sunt apărătorii dreptei credințe, ce-i împiedecă a face acest lucru arhieriei din celelalte orașe și preoții cu credincioșii de pretutindenea?

Dela iubire, înfrățire și unire numai păcatul, trufia omenească și satana poate să ne oprească. Cine este trufaș și s'a făcut pe sine sluga satanei să continue a pune pedeci în calea unirii, ea tot se va face căci este lucrarea Duhului Sfânt.

Cei ce suntem ai lui Hristos și vrem să slujim Biserica nu simțim nici o greutate să prăvălim prin rugăciune zidul despărțirii și să vestim tuturor că unirea noastră s'a făcut.

Rozete spirituale

*Cel ce se imbată nu cugetă.
Cel ce cugetă nu se imbată.*

*Excitând stomacul mulțimei o
vei face să și uite de cap. Hră
nindu i numai capul, va uita de
inimă.*

*Bătrânețea ar trebui să încro-
țească nu numai fața, ci și creș-
tul*

*Când îți lepezi libertatea în
mâna altuia consideră-l stăpân.*

*Niciodată nu poate fi invins
cel ce se răzună prin certare.*

*Minunile sunt fapte simple în
fața credinței*

*Azi ni se imbie mai multă si-
guranță drumurilor noastre de-
cât Magilor de la Răsărit.*

*Sufletul noluminat de credință
e cel mai întunecat miez de
noapte.*

*Creștinii ce se cred necredin-
cioși sunt la fel cu necredincio-
șii ce se cred creștini*

*Intr'o familie unde cearta a
devenit ceva normal, e greu de
suportat puținele clipe de liniște
și pace.*

ANTON CRISAN

Rugăciune

*Dă-ne nouă Tu Cel de-o ființă
Pâinea Tatălui spre pocăință
Și ne iartă nouă toate relele
Numărate pe rozarul gândului, grelele*

*Nu ne lăsa pre noi întru cele ce vor
Pașii anilor spre Tine fără spor
Și alungă din oășul inimii durerile
Căci destul ne-au zăbovit la ușa lumii
vrerile*

*Peste cele ce ne macină azi
Coboară Doamne liniștea pădurilor de
braz
Și fă să prindă sfatul Tău în inimă
ouminecătura
Cum bobul bun prinde rădăcini în arătură.*

JEAN ISTRATE

SFATURI

*Să nu-ți pese când cel rău
Tot mereu
Fierca-și vatăsă ne'ncetat,
Fă-ți prieten din Dumnezeu
Și trăiește ne'nfricat.*

*Celor ce isbesc în tine,
Fă-le bine.
Naștepta recunoștință,
Căci plătind răul în bine
E suprema biruință.*

*Oamenii ades sunt fiare.
Fiecare.
Mărim gloata de mîșei,
Dar tu, nu-ți ascute ghiare
Și nu fi la fel ca ei.*

*Dă aceluia ce nu crede,
Sau se pierde,
Hrana vorbei cea blajină.
Soarele nu toți îl vede;
Fii tu raza de lumină.*

*Fă iubirea ta să fie
Apă vie;
Celor mulți, flămânzi și gol,
Hrană sfântă să le fie
Până'n ziua de apoi!*

C. BARCAROIU

Rostul omului în univers

(urmare din numărul trecut)

Din concepția creștină pentru viața
practică rezultă o serie de norme:
Primatul omului față de materie.

Materia e supusă omului și nu invers.
Materia e un mijloc și nu un scop în
sine. Partea sensibilă și vegetativă a
omului e pozitiv subordonată părții
spirituale și o ajută pe aceasta în a-
jungerea scopului ca instrument. Sf.
Augustin susține, că principiul ideal,
spiritual din om guvernează materia,
care se descompune, se divide și
dispare, pe când spiritul este simplu,
indivizibil, imaterial și nemuritor.
Astronomul Faye în scrierea sa „Dum-
nezeu și Natura” contrar concepțiu-
nilor materialiste ale lui Darwin,
Haeckel, Vogt, etc afirmă: „Dumne-
zeu este creatorul și orânduitorul
tuturor și niciodată materia”. Omul
trebuie să supună prin spirit toate e-
nergiiile inferioare. Napoleon a zis
odată unui general de al său: „Omul
de omenie luptă neîncetat ca să ră-
mână stăpân pe sine”. Ori cum
spune acest adevăr poetul: „Frumos
e Doamne omul când mintea e re-
gină”. Orice organizație care vrea
să răstoarne această orânduială, a-
ceastă scară de valori, așezând sus
materia și jos spiritul, este rea în
sine.

Demnitatea, inviolabilitatea, auto-
nomia persoanei umane, care nu
poate fi degradată la rolul de unealtă
în mâna și slujba nimănui. De aici
urmează că omul are o zestre de
drepturi și libertăți pe cari nimeni nu
le poate desființa, deși le poate pune
frâu pentru a nu trece în libertinaj și
licențe.

Dreptul esențial de a-și căuta mîn-
tuiră sufletului, de aici libertatea
conștiinței. Orice organizare ce neagă
ținta veșnică, ori o socotește indife-

rentă, ori îi împiedecă pe om de a
și-o atinge este greșită. Este greșit
materialismul care în sens social este
tendința spre realizarea satisfacțiu-
nilor inferioare ale ființei omenestii, spre
negația oricărui ideal, reducând totul
la „praful azi în noi, mâine'n ruină”,
vorba poetului. La fel laicismul care
este neutru, pentru care sunt indife-
rente șintele suprafirești, dar pentru
aceasta le împiedică. O bună orga-
nizare trebuie întocmită ca prin ea
omul să-și poată atinge ușor ținta e-
ternă. Singură viața veșnică are va-
loare absolută, viața de aici este
câștigarea celei de dincolo în sensul
concepției creștine, viața noastră pă-
măntească poate fi numită o pregă-
tire către veșnicie, o treaptă spre
începutul vieții viitoare în Impărăție.
Tatălui ceresc, când Dumnezeu va fi
totul în toate. (I Cor. 15, 28).

Drepturile omului la libertatea gân-
dirii, aceasta fiind cea mai mare po-
doabă și valoare din om.

Libertatea politică. Afirmarea liber-
tăților politice pentru mulțimi, demo-
cratizarea, este o urmare a concep-
ției creștine.

Nu se poate face o bună viață pe
pământ decât în armonie cu cerul,
îndreptând viața de aici spre cer,
centru' de odihnă, de repaos. Papa
Leon al XIII-lea a spus: „Așa sunt
de folositoare lucrurile vieții veș-
nice pînă la cea trecătoare, încât nu
ar fi putut fi mai folositoare dacă ar
fi fost făcută numai pentru viața
trecătoare”. Ori ceea ce afirmă Mon-
tesquieu: „Religia creștină deși pare
a pregăti pentru lumea cealaltă, îi
face pe oameni fericiți și aici pe
pământ”.

Pr. Gheorghe Rađu

INTOARCERE

*Măntore la crucea Ta, Isuse-Doamne
Și glas de rugă îți aduc în versuri;
Tu, ce oprești turtunile din mersuri,
Redă-mi iar harul rodnicelor toamne.*

*Din lumea rea mă'nalță și mă scoate,
Mă duc cu Tine, Bunule Părinte;
Cu inima mereu la cele sfinte
Să-ți împlinesc voința Ta în toate.*

*Și, împăcat, cu sufletul în tihnă,
Când va sosi și ceasul morții mele,
Desătușat din jugul celor rele,
Să trec voios la veșnica odihnă.*

SIMION POP, astrist, Cluj

Rugăciune

*O, Doamne, Tată Tu ne ești
Din ceruri lumea cărmuești
Și ne ferești mereu de rău;
Sfintească-se numele Tău!*

*Cei drepti smeriți cari mai trădesc
Numele Tău îl preamăresc
Dar fie numele Tău sfânt
Precum în cer, și pe pământ.*

*Noi contra Ta nu vom vorbi
Mai bine moarte'om suferi
Numai să nu ne lăpezi
Și dă-ne pâinea nouă astăzi.*

*Că suntem păcătoși o știm
Dar noi vrem să ne pocăim
Să lăsăm de-acum relele,
Ah, iartă-ne greșelele!*

*Noi ne rugăm și-ți mulțumim
Că Tu ne lași ca să trăim
Ferește-ne de orice chin
Acum și pururea... Amin!*

Aurel Câmpeanu dela Sălaj

Ziua de mâine

(urmare din pagina 1)

mai luminează lumina lui Hris-
tos?

Pe fruntea tuturor creștinilor
ar trebui să vezi strălucind bu-
curia siguranței unui viitor stră-
lucit. De ce să lași pe adver-
sarii credinței să spereze într'o
lume mai bună, când fericirea
ți-a fost făgăduită, și când
toată religia creștină e o nă-
dejde care nu poate fi înfrâna-
tă? „Nu vă grijiți de cina de
mâine, ajunge zilei răutatea ei”.
Fă-ți datoria *acuma*, mâine vei
vedea ce vei avea de făcut.

Să trăim în prezent. Dar să
nu fim scurți la vedere. Zilele
de azi nu sunt decât câteva
clipe din viața lumii. Noi ve-
dem foarte puțin din lume și
din timp. Tocmai ceea ce este
mai adânc, noi nu vedem.

Din momentul în care Isus
Hristos a venit pe pământ îm-
părăția Lui crește mereu. Încet
și nevăzut, dar crește. A fost
ca o sămânță mică. Din ea, a
zis El, se va naște un copac
mare. Copacul a crescut mult
de atunci. Cine l-a văzut cres-
când? Cine vede cum crește o
plantă? Deși nu vedem, ea
crește. Așa e și împărăția lui
Dumnezeu. Ici coala se poate
ușca o creangă sau poate fi
tăiată. Copacul rămâne și crește.
Așa e și cu împărăția lui Hris-
tos, Biserica. Ici coala un creș-
tin rău, își pierde credința, e
tăiat și separat de arbore; sau
chiar un neam întreg se poate
desprinde de marele arbore,
care constituie împărăția lui Dum-
nezeu. Dar ce contează asta
pentru întreg? Va pieri arbo-
rele? Nu! El va crește mai de-
parte. Își va ajunge scopul.

Avem toată siguranța. Lumea
va sfârși bine. Așa ne spune
credința noastră. Și credința
noastră nu e de ieri. E de două
mii de ani. Și de atunci s'a a-
deverit tot ceea ce au crezut
strămoșii noștri.

Oricât s'ar svârcoli cel rău,
lumea a fost cucerită de Hris-
tos, lumea e a Lui și ai Lui
vor fi toți aceia care prin cre-
dință și iubire se vor uni cu
El. El nu și-a spus încă ulti-
mul cuvânt. Când și l va spune,
tot răul din lume va fi nimicnit;
va rămânea numai dreptatea și
iubirea.

Știi dar ce va fi mâine?
Noi înaintăm spre un viitor bun.
Mergem încet. Dar mergem. Și
înaintea noastră ni se deschid
zori împărăției dreptății și a
lubirii lui Isus.

Pr. N. Pura

**Citiți și răspândiți ga-
zeta „Viața Creștină”.**

Părerii libere

Ardeleni și Moldoveni

„Viața Creștină” propovăduiește unificarea bisericilor românești și se întreabă sceptic dacă această unificare va fi fapt implinit la 1954 adică la 900 de ani dela sciziune. Fără a avea pretenție de profet, eu cred că această unificare se va face mult mai curînd pentru simplul motiv că adevărații credincioși nu vor mai tolera ca biserica să fie un instrument de politică ocazională cînd în minile unora cînd în minile altora. Ea trebuie să fie un factor permanent al conștiinței naționale.

Pentru asta biserica trebuie să fie vie, adică să privească în față toate problemele la ordinele zilei. Din acest punct de vedere, eu îmi permit să alimentez rubrica inaugurată de comitetul „Viații Creștine” supt numele de *părerii libere*. Incepem cu *Ardeleni și Moldoveni*. În Mart curent se vor împli tocmai 3 ani de cînd is refugiat la Zlatna. În acest timp am constatat că limba Ardelenilor este aproape identică cu a Moldovenilor. Dacă facem abstracție de un număr de cuvinte de origină maghiară propii Ardelenilor și de un număr de cuvinte de origină slavă propii Moldovenilor, eu am observat că expresii care mie mi se păreau specific moldovenesti sînt specific... ardelenesti.

Limba este oglinda sufletului. Eibine, cași limba, și sufletul Ardelenilor se potrivește cu cel al Moldovenilor. La 8 Sept. 1946, fiind la mănăstirea Lupșa, la hram, de Sîntămărie, 35 de preuți uniți, în frunte cu P. S. I. Episcop Iuliu Hossu, cu care am luat masa, toți într-un glas m-au aprobat cînd am vorbit de asemănarea în limbă și suflet a Ardelenilor și Moldovenilor.

În ce privește viața trecută a Ardelenilor, pot spune că *Istoria Transilvaniei* de Bariț, operă în 3 volume compacte, a fost pentru mine o revelație. Am cunoscut suferințele Ardelenilor timp de 200 de ani, apoi fapte de cea mai mare valoare pentru afirmarea raporturilor frățești dintre Ardeleni și Moldoveni. Iată cîteva:

Între 1817—1847 numeroși intelectuali ardeleni de marcă au trecut în Moldova, unde au fost bine primiți. — Ioan Maiorescu, stabilit la Craiova ca profesor, și apoi alungat de acolo din cauza unor intrigi stupide, și-a găsit satisfacție în Moldova, la Iași, unde a fost chemat profesor la Seminarul Teologic.

Refugiații moldoveni la Brașov la 1848 au fost primiți de

Brașoveni cu toată căldura frățească. Bariț zice: Nu-mi aduc aminte nici să se fi născut între noi și Moldoveni diferența de părerii în chestiuni naționale și politice. Mulți din acei Moldoveni au participat la adunarea dela Blaj, 3/15—5/17 Maiu 1848, pîntre care Al. Cuza, viitorul Domn al Principatelor Unite.

Ardeleni refugiați în Moldova la 1849 au fost primiți de Moldoveni peste toată așteptarea lor, creștinește și frățește.

Între 1850—1852 Simion Bărnuț, Aug. Treb. Laurian și Al. Papiu Ilarian, fruntași ai mișcării naționale române din 1848, au trecut în Moldova, la Iași, unde au fost bine primiți și puși în situații înalte. Simion Bărnuț a fost profesor la Facultatea de Drept.

La 1860 comunitățile bisericesti din Brașov ajunseser în grea strîmtoare cu școlile. Atunci Brașovenii și-au adus aminte că pela 1780 guvernul Moldovei subvenționase biserica Sînt. Neculai din Brașov. O deputație de Brașoveni a plecat la Iași, a apelat la Moldoveni, și aceștia, fără a se prevala de prescripție, au înscris în bugetul Moldovei suma de 200 de galbeni pentru zisa biserică.

Cărțile tipărite la Blaj se vin-

deau bine în Moldova.

Hronica lui Șincal s'a tipărit întîiaș dată la Iași.

Dintre absolvenții școlilor din Blaj, unii mergeau la mănăstirile din Moldova și Bucovina.

Îndată după pacificarea Transilvaniei, August 1849, Romîni au putut constata că bisericile fusese devastate. În sinodul diecezan dela 12/24 Mart 1850 episcopul Andreiu Șaguna declară că, dacă comunitățile din Brașov n-ar fi dat 4.000 de florini și arhimandritul Neonil din mănăstirea Neamțului n-ar fi inzeștriat capela cu cărți bisericesti, nicio slujbă nu s-ar mai fi putut face.

Astfel de exemple se pot înmulți pînă-n ziua de azi, cînd Ardelenii au dat pentru bieții Moldoveni în prada mizeriei și a foamei tot ce au putut, — bani, hrană, îmbrăcăminte.

Prietenul bun se vede la nevoie, și noi Moldovenii nu vom uita pe cei ce ne-au ajutat creștinește și frățește în vremuri de răsfrîște.

Raporturile frățești între Ardeleni și Moldoveni sînt vechi și neîntrecute. Ele constituie o bază solidă pentru a realiza unificarea bisericilor românești și desigur și alte lucruri mari.

GIORGE PASCU

Profesor universitar, ortodox

Rugăciunea vieții

Nimeni nu te-ar putea mulțumi înafară de putere și binecuvîntata sănătate. Și Dumnezeu Creatorul a binevoit să te înzestreze cu aceste daruri ferice nu pentru ca mai ușor să te tăvălești pe brațe de ușuratică plăceri, ci pentru alte scopuri; ba chiar pentru scopul cel mai presus de viața ta însăși.

Cunoscut este doar că toate lucrurile de sub soare pentru un anumit scop și cu un anumit rost sînt create. Astfel, viața pe care o vedem și o trăim și pe care o numim pămîntească este încredințată nouă de Domnul puterilor cu scopul și datoria sfîntă de a fi trăită, iar nicidecum pentru ca să furăm vreme în ea, să pierdem sănătate trupească și sufletească, să îngropăm talanți sau însfîrșit, să ne îndoim de scopul ei ori de rostul nostru în lume.

Iar dacă este așa, cel mai potrivit fel de viață „este o viață serioasă și nu de jocuri vesele” și leneoase.

Așa dar, putem spune fără să greșim că viața înseamnă muncă și munca este viață,

pentru că o viață cinstită nu poate fi decât o viață de muncă cinstită. Așa să știm și așa să trăim!

Dealtcum și păgânii adorau munca. Ca și pe o „virtute” o socoteau dascăli și filosofilor acelor vremi bătrîne, în frunte cu vestitul Aristotel, cu sute de ani înainte de Domnul Hristos.

Cît despre viața pămîntească a Domnului Hristos — viață nu numai de muncă, ci de patimi de sânge sfîrșite prin jertfă totală la capăt de calvar — las să vorbească trecutul și cele patru Sînte Evanghelii, iar cine „are urechi de auzit să audă” (Mateiu 13, 9), căci mulți au auzit și trăit după această luminoasă învățătură și neîntrecută pildă. A fost dată viața și arătată calea... și mulți au apucat pe drum de sfințenie prin râvnă și rugăciune. Vorbească și pentru încredințare memoria vechilor călugări venerați de Toma de Kempis și ascultă poruacalor tot atât de veche: „roagă-te și muncește”. Vezi faptele, viața și scrierile marilor

Propovăduirea prin fapte bune

(Urmare din pagina 1)

nișe ajutorului peste fire — așa trebuie să fie. Căci altfel pentru ce numai creștinii pot ajunge sfinți, oameni apropiați de desăvârșire?

Și alte nenumărate gânduri bune și îndemnuri mîntuitoare se pot naște în mintea și în inima celor ce văd faptele bune ale creștinilor. De multeori în propovăduirea Evangheliei învățătura, predicarea n au putut întoarea la credință pe păgâni, sau pe creștinii păcătoși, dar li s'au deschis ochii și le a bătut inima spre mîntuire admirînd și minunându-se de fapta unui martir, a unui sfînt, sau și numai de viața adevărat creștinească a unui slujitor al Domnului.

Prin faptele bune creștinul adevărat nu se laudă pe sine. „Lumina” lui „luminează înaintea oamenilor”, dar el știe că binele ce-l face îl face cu ajutorul lui Dumnezeu și nu se mîndrește ci dă laudă Domnului.

De aceea faptele bune nu trebuie ținute sub obroc, ci ele trebuie să lumineze înaintea oamenilor. Ceea ce nu însemnează că ne laudăm pe noi ci că propovăduim prin ele pe Dumnezeu cel adevărat și pe Fiul Său unul născut Isus Hristos trimis în lume și făcut Om adevărat.

Viața creștină e pecetea tuturor adevăraților creștini ai Domnului. Toată știința teologică toată credința ori cît de multă, fără să se practice de zi a Evangheliei, fără practicarea poruncilor, fără a viața ținută din fapte bune, nu ne pot mîntui.

I. Agărbiceanu

gânditori ai întregii lumi creștine și învață a trăi viața creștinească prin muncă, rugăciune și printr'amîndouă.

Un gânditor modern, francezul Guyan, scrie; „Munca valorează cît și rugăciunea;... este adevărat rugăciune”.

Plină este, Doamne, de pace, de binecuvîntare și de toată mulțumirea, seara în care poți da seamă de toată vremea și toate clipele zilei, fără umbră de remușcare, și în fața lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Numai într'o astfel de seară — și nu în nopți albe! — vei reuși să te bucuri de farmecul și frumusețile vieții acesteia.

Atunci și numai atunci, — cu trupul istovit de muncă și de vînt, ca un rozar de mulțumire pentru cele săvârșite și în speranța celor viitoare, îți vei pleca genunchii inimii încrezător în fața icoanei dela căpătîiul patului de odihnă. Vei închina astfel și ultima clipă a zilei Stăpînului vieții și al nevăzutului... În ziua următoare, zi albă și senină ca sufletul curat, vei face la fel.

Și trăind, scumpul meu, mereu o astfel de viață: impletită din muncă și rugăciune, nu vei fi părăsit nici de oameni și nici de Dumnezeu.

Grigore Topan

Inchinătorii la idoli

În Sfânta Scriptură, la capitoul 27 și vers. 24—41 din a doua carte a Regilor poporul ales se povestește cum, cucerind împăratul Asiriei cetatea Samariei, a adus ca și coloniști în această cetate mai multe feluri de neamuri care se închinau dumnezeilor lor, lucrând de mâini omenești. Dumnezeuul țării lui Israel, Iehova, adică adevăratul Dumnezeu, a trimis din această pricină pedepse grele asupra lor. Atunci împăratul Asiriei a îngăduit ca preoții israeliți să le predice despre adevăratul Dumnezeu.

Ce a urmat de aci? Cronica biblică ne spune că ei „se închinau astfel Domnului, dar slujiau în același timp și dumnezeilor lor, după obiceiul neamurilor de unde fuseseră mutați” (vers. 33).

Sectele de oameni așa ziși „pocăiți”, care bântuie și turbură liniștea satelor, aseamănă Biserica noastră cu acești samariteni, ba spun că noi suntem urmașii, strănepoții, acestora. Zic dânsii că versetul 41: „Neamurile aceste se temeau de Domnul și slujau și chipurilor lor cioplite; și copiii lor și copiii copiilor lor fac până în ziua de azi ce au făcut părinții lor, — acest verset, zic pocăiții, sună tocmai catolicilor și ortodocșilor, pentru că aceștia, deși cred în Dumnezeu și se roagă Lui, se închină și la „chipuri cioplite”.

Înțelegeți că se gândesc la icoane și la cruce. Nu vreau oamenii aceștia să înțeleagă că nu se închină nimănui lemnului sau chipului aceluia, că nici unul dintre creștinii ortodocși sau catolici nu este într'atâta de naiv și nepriceput încât să nu-și dea seama că lemnul nu te poate mântui. Nu vreau să înțeleagă că acel semn „cioplit” este numai un simbol, o exprimare, o arătare exterioară a simțămintelor sufletului nostru, că crucea este simbolul suferinții și icoanele sunt închipuirile ale oamenilor plăcuți lui Dumnezeu. Oare nu te înflorezi înaintea unei fotografii dragi, nu săruți adesea chipul părintelui sau al prietenului, pus pe carton? Cred că nimeni nu sărută chipul de dragul hârtiei sau al culorilor, ci de dragul persoanelor pe care le închipuie. Tot așa e și cu icoanele.

Ne mai spun pocăiții: — Voi ziceți: „Crucea Tale ne închinăm Hristoase”... iată dară că vă închinați lemnului. Le răspundem: politicienii strigă zilnic să trăiască linia, roata, ciocanul, ochiul, etc. Oare la ciocan și la ochi se gândesc ei? Nu credem. Cum am zis: cru-

cea e semnul suferinței; deci: „Crucea Tale ne închinăm, Hristoase”, e tot atâta cu „suferinței Tale ne închinăm”.

Cu toate acestea, e adevărat că între creștinii de azi și samariteni e bună potrivă. Și unii și alții se închină și Dumnezeului cerurilor, dar și idoliilor. Pocăiții, cărora le place așa de mult să dea tot alt înțeles textelor biblice, înțeles figurat, simbolic, de ce nu se gândesc că acel „chip cioplit” ar putea însemna nu numai tăiat cu săcurea sau cu dalta, ci ar avea și un înțeles de pildă?

Înțeles la figurat, „chip cioplit” înseamnă orice lucru la care se închină oamenii în afară de Dumnezeu. Creștinii de azi, asemenea vechilor samariteni, se închină la o mulțime de dumnezei străini. Dumnezeii lor sunt: banul, bogăția, poftele de tot felul. Câți creștini pun mai mare preț pe avere, pe mâncare, băutură și desfătări lumești decât pe viața veșnică! Toți furii, desfrânații, necumpătații, toți păcătoșii sunt închinători la dumnezei străini, la idoli.

Sf. Pavel zice despre aceștia că „...astfel de oameni nu slujesc lui Hristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor” (Rom. 16, 18).

Dumitru C. Micu

Comunicat

Comitetul Central al Asociației Foștilor Refugiați, Expulzați și Deportați din Transilvania de Nord, roagă pe toți foștii refugiați, expulzați, deportați, interzicți politici, pe urmașii celor asasinați, și pe toți cei ce au suferit daune, care în urma situației create de Dictatul dela Viena și-au însușit bunurile pe orice cale, sau au suferit confiscări, vânzări silite, înșelăciuni, etc., să ne trimită cu extremă urgență, câte o declarație iscălită fața de doi martori în care vor menționa următoarele date: 1. Numele, domiciliul și ocupația dăunatului, 2. numele, domiciliul și ocupația beneficiarului sau a beneficiarilor, 3. Descrierea amănunțită a faptului înstreinării și a oauzelor care au determinat înstreinarea; 4. Dacă dăunatul a atacat sau nu actul în baza legii 645-1945 și stadiul în care se găsește cauza după publicarea legii 806-1946 modificatoare.

Comitetul Central are lipsă urgentă de aceste declarații, pentru ca să poată interveni pe cale legală să se creeze situația de dreptate socială tuturor dăunaților Dictatului dela Viena.

Declarațiile se vor trimite prin delegat ocazional sau în plic la președintele Asociației: Dr. Ep. Lucaciu, Cluj, Str. Grigorescu Nr. 84 sau S.r. Grigorescu 68.

COMITETUL CENTRAL

Fel de fel

Au fost designați membrii delegației care să semneze în numele guvernului român tratatele de pace de la Paris în ziua de 10 Februarie 1947.

Delegația sub președinția d-lui Gh. Tăiărescu, vicepreședintele Consiliului de Miniștri și Ministru al Afacerilor Străine, este formată din d-nii: prof. Lucrețiu Pătrășcanu, Ministrul Justiției Ștefan Voitec, Ministrul Educației Naționale și general adjutant de divizie D. Dămăceanu, Ministrul Subsecretar de Stat la Ministerul de Război.

Comitetul de luptă pentru o politică democratică în Extremul Orient, a trimis pentru a fi publicată în presă o copie de pe scrisoarea adresată săptămâna trecută d-lui Marshall, secretar de stat al Statelor Unite. În această scrisoare comitetul declară că în China va avea loc un război civil de mari proporții dacă Statele Unite vor urma propunerile unui senator de a da un ajutor mai puternic lui Ciang-Kai-Shek. Comitetul arată că „va fi un război pe care Ciang-Kai-Shek nu va putea câștiga și pentru care atât poporul chinez, cât și celelalte popoare din lume vor condamna Statele Unite”. Comitetul arată că la terminarea războiului contra Japoniei, Statele Unite a dat Kuomintangului un sprijin militar și financiar în valoare de 4 milioane dolari. În această scrisoare se mai spune că constituția adoptată de curând în China este departe de a fi democratică și se presupune că Ciang-Kai-Shek nu va renunța la puterea sa dictatorială.

Se știe că în Grecia există intervențiile a două țări străine: Anglia și America. Prima ajută grupările înarmate ale fasciștilor monarchiști, cărora le dă până și ofițeri. A doua putere, Statele Unite, a intervenit pe cale economică, negociind un ajutor pentru Grecia fascistă și prin vizita „de prietenie” a flotei americane.

Decizia de a se evacua femeile, copiii și civilii englezi din Palestina a provocat un viu sentiment de neliniște în rândurile populației.

Radio Moscova a anunțat că departamentul marinei americane construiește mari baze navale pentru China în Tingtao, care sunt considerate ca formând numai o parte din programul militar american de pe teritoriul chinez.

Se subînțiază că în conformitate cu acordul secret dintre Statele Unite și China, în caz de război, baza navală din Tingtao va fi predata Statelor Unite.

Potrivit datelor oficiale ale organelor Asigurărilor Sociale, date publicate de ziarul „Globo”, în Italia până la data de 31 Decembrie 1946 existau mai mult de 2 milioane de șomeri. Numărul șomerilor a sporit în cursul ultimei luni cu 100 de mii, dintre care 40 de mii în industrie.

Peste toată Europa s'a abătut un val uriaș de frig. În Anglia s'a înregistrat o temperatură de — 46 grade, în Ungaria de — 52 grade. A nins chiar și în Africa de Nord,

unde totdeauna e vară. În Portugalia 6 oameni au fost găsiți înghețați. La Hamburg, în cursul acestei ierni, 26 de persoane au murit de frig. În timp ce în Europa bântuie friguri nemaipomenite, în Islanda au început ploile de primăvară, iar vremea e foarte dulce.

Un judeo-ător și un maior englez, ce se aflau în Palestina au fost răpiți de către teroriștii evrei. În urma acestui fapt, s'a introdus legea marțială în aproape o treime din Palestina.

În Grecia au sosit 47 de membri ai comisiei ONU, care va face o anchetă asupra afirmației guvernului grec că partizanii greci ar primi ajutor din străinătate.

La Londra au început consfăturile pentru încheierea unei alianțe anglo-franceze.

La Azore s'a produs un puternic cutremur de pământ.

Ziarul „Fapta” scrie că Germania se consideră în stare de război cu aliații. Germania „nu admite” semnarea păcii și refuză să plătească de păgubirile de război.

Statul major al generalului MacArthur a respins cererea de a autoriza intrarea în Japonia a reprezentantului Patriarhiei din Moscova, înviat oficial de consistoriul bisericii ortodoxe din Japonia.

Ministerul agriculturii din Statele Unite ale Americii a declarat că are de gând să distrugă 20 milioane quintale de cartofi, care reprezintă supraproducție.

Poporul Bulgar a pornit o campanie pentru ajutorarea economică a României. În toate comunele din Bulgaria se vor face colectări pentru regiunile secetoase ale României.

Subsecretarul de stat al ministerului de război britanic, a declarat că Anglia nu va îngădui nici o reducere a frontierei Austriei.

În zona de ocupație britanică a Germaniei, au fost concediați, în luna Decembrie 6500 de germani pentru activitate nazistă. Iată acum cifra totală a celor concediați se ridică la 120.000.

Statele Unite au exportat din țară anul trecut peste 2 milioane tone de cereale.

Tratatul de pace cu România este scris în limba rusă și engleză. Documentul are 57 pagini bătute la mașină și prevederile lui sunt arătate în 40 de articole, în 8 capitole, la care se adaugă 6 anexe. Cele 6 anexe constau din: harta frontierelor României, problemele militare, listele materialului de război, dispoziții speciale, contracte și prescripții, efecte de comerț și sentințe.

Cehoslovacia a făcut un acord comercial cu zonele anglo-americane de ocupație din Germania.

În India a izbucnit ciurma. În ultimele zile au murit peste 1.000 de persoane din cauza acestei boale.

La Belgrad, capitala Iugoslaviei a căzut zapadă galbenă.